

Arrest

nr. 178 414 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 14 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DE KERPEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 28 november 2015 beslist de burgemeester van de gemeente Herentals tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 14 december 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij zijn geboorteakte, een huwelijksakte van zijn moeder en stiefvader, een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden en een ocmw-attest heeft overgelegd en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "(b)ewijs van inkomsten van de referentiepersoon adhv: Arbeidscontract en 4 recente loonfiches".

Uit een fax van 14 maart 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van Herentals blijkt dat de verzoeker loonstroken van zijn stiefvader voor de maanden december 2015, januari 2016 en februari 2016 heeft ingediend.

Op 10 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan eenentwintig jaar en dient dus ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Geldtransfers van in de periode van 19 mei 2005 - 27 september 2014 van het gezin van de referentiepersoon naar betrokkene.

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon van de periode september 2015-februari 2016.

- Een verklaring van het Management Instituut GLIS, ondertekend door de bewaarder te Paramaribo d.d. 27.07.2015. Hierin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst. Echter, -dit zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet enig inkomen had in het land van origine. Bijgevolg toont dit document niet afdoende aan dat betrokkene effectief onvermogen te zijn in het land van oorsprong. Verder blijkt ook na raadpleging van de kruispuntbank dat betrokkene sedert 18.08.2015 regelmatig aan het werk is via interim. Bijgevolg kunnen we stellen dat betrokkene sinds augustus vorig jaar tewerkgesteld is en een inkomen verwerft, en dus sedertdien niet onvermogen is.

- Attest OCMW Herentals d.d. 25.08.2015 dat betrokkene niet gekend is op de Sociale Dienst van OCMW Herentals. Dit attest zegt echter niets over de referentiepersoon. Bijgevolg is er met dit attest niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van het OCMW en dus van de Belgische staat. Verder blijkt uit dit attest dat het adres van betrokkene en van de referentiepersoon hetzelfde is. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van

herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 40bis § 2, 3° van de Wet van 15 december 1980 stelt :

Als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd :

De bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40 § 4 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de in § 2 bedoelde burger van de Unie tevens het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Verzoeker is de stiefzoon van de heer L. D. (...). De heer L. (...) is gehuwd met de moeder van verzoeker.

Beiden hebben de Nederlandse nationaliteit en verblijven op geheel legale wijze in België.

Verzoeker is ouder dan 21 jaar en was in het verleden (en nu nog steeds) ten laste van zijn moeder en stiefvader.

De afstammingsband van verzoeker wordt door verwerende partij niet betwist.

Echter bestaat er volgens verwerende partij onduidelijkheid omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zijnde de heer L. (...). Tevens is het voor verwerende partij niet duidelijk of verzoeker al dan niet onvermogen is.

Het weze herhaald dat verzoeker in het verleden student was in zijn geboorteland.

Dankzij de hulp van zijn ouders kon hij studeren.

De bij dit verzoekschrift (en tevens bij de aanvraag) gevoegde documenten van geldtransfers bewijzen dit.

De ouders van verzoeker hadden geen enkele reden om geld naar Suriname te sturen indien verzoeker aldaar in zijn eigen onderhoud had kunnen voorzien.

De bewijzen dateren van de periode mei 2005 t.e.m. september 2014.

Men kan moeilijk stellen dat deze zijn opgemaakt ‘ pour les besoins de la cause ‘.

Daarenboven gaat het niet op dat verwerende partij stelt dat er onduidelijkheid is omtrent de bestaansmiddelen van de stiefvader van verzoeker.

De heer L. (...) heeft als Nederlander een verblijfsvergunning in België gekregen enkel en alleen omdat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Verwerende partij is daar wel degelijk van op de hoogte.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt ouder te zijn dan 21 jaar en in het verleden en tot op heden ten laste te zijn geweest/zijn van zijn stiefvader. Hij stelt dat de verwantschapsband niet betwist wordt. Dankzij de hulp van zijn ouders zou hij hebben kunnen studeren, wat blijkt uit de bewijzen van de geldtransfers die hij voegde bij zijn aanvraag. De referentiepersoon zou enkel en alleen een verblijfsrecht hebben gekregen omdat hij zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van zijn Nederlandse stiefvader. Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag onder meer een verklaring voegde van het Managmeent Instituut GLIS, opgesteld op 27 juli 2015, waarin gesteld werd wat volgt:

“(...) De Bewaarder verklaart bij deze dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan de onderstaande genoemde persoon.”

Verzoeker betwist niet dat uit voorgaand document niet kan worden afgeleid als zou hij in zijn land van herkomst geen inkomen ontvangen (hebben). Zoals terecht werd gesteld in de bestreden beslissing kan hieruit enkel worden afgeleid dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst.

Vervolgens betwist verzoeker de vaststelling, dat hij sedert 18 augustus 2015 in België tewerkgesteld is via interimarbeid evenmin, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Verzoeker gaat bij de uiteenzetting van zijn eerste middel echter niet in op de motivering die voorzien werd omtrent het bewijs van onvermogen, waardoor hij die motivering dan ook niet weerlegt. M.b.t. het bewijs van onvermogen kan nog verwezen worden naar een arrest met nr. 123.114 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2014 waarin onder meer geoordeeld werd als volgt:

“3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).”

Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 40 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3.1. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet regelt het verblijfsrecht van een burger van de Unie. Te dezen heeft de verzoeker de Surinaamse nationaliteit en is hij dus geen burger van de Unie, zodat de voornoemde bepaling op hem niet van toepassing is.

2.1.3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren. Het middel zal verder worden onderzocht in het licht van deze bepaling, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het volgende bepaalde:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De beoordeling of een bloedverwant in neergaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Ter zake kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten Jia (zaak C-1/05 van 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat “(g)ezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”. Daarbij wordt (onder meer) overwogen dat de “verklaring van het Management Instituut GLIS, ondertekend door de bewaarder te Paramaribo d.d. 27.07.2015” waarin wordt verklaard dat de verzoeker “geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst” niets zegt over het feit dat de verzoeker “al dan niet enig inkomen had in het land van origine”, zodat dit document niet afdoende aantoonde dat de verzoeker effectief onvermogen was in het land van herkomst. Daarenboven wordt in rekening gebracht dat de verzoeker sedert 18 augustus 2015 regelmatig aan het werk is via interim en hij bijgevolg “sedertdien niet onvermogen is”.

De verzoeker betwist niet dat hij sedert 18 augustus 2015 regelmatig aan het werk is via interim. Evenmin betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door hem overgelegde verklaring van het Management Instituut GLIS niets zegt over het feit dat hij *“al dan niet enig inkomen had in het land van origine”*, en dus niet afdoende aantoonde dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst. De verzoeker stelt dat hij in het verleden student was in zijn geboorteland en dankzij de hulp van zijn ouders kon studeren, wat hij bewezen acht door de voorgelegde documenten van geldtransfers voor de periode van mei 2005 tot en met september 2014. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs dat hij in zijn land van herkomst voor zulke lange periode gestudeerd heeft. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde stukken. Waar hij nog stelt dat men moeilijk kan stellen dat de bewijzen van de geldtransfers in de periode van mei 2005 tot en met september 2014 zijn opgemaakt *“pour les besoins de la cause”*, wordt er op gewezen dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld, zodat de kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing en dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong”*.

De bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong”* en 2) dat *“er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*, zodat het recht op verblijf aan de verzoeker wordt geweigerd, te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of de referentiepersoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten laste valt van de Belgische staat, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De stiefvader van verzoeker verkreeg als Nederlander een verblijfsvergunning in België gezien hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij is hiervan wel degelijk op de hoogte.

Thans stellen dat het niet bewezen is dat de heer L. (...) niet ten laste valt van de Belgische Staat is dan ook niet serieus te noemen.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat zijn stiefvader als Nederlander een verblijfsvergunning in België verkreeg omdat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het feit dat verzoekers stiefvader over een verblijfsrecht beschikt op grond van houder van voldoende bestaansmiddelen niet impliceert dat verzoeker zelf in het verleden van hem afhankelijk is geweest. Evenmin kan verzoeker voorhouden dat het gegeven dat zijn stiefvader over voldoende bestaansmiddelen beschikt voldoende zou zijn om hem tevens een verblijfsrecht te verlenen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat zijn stiefvader "als Nederlander een verblijfsvergunning in België (verkreëg) gezien hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt" en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiervan op de hoogte was, zodat thans stellen dat het niet bewezen is dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische Staat "niet serieus te noemen (is)".

Het weze herhaald dat de bestreden beslissing gestoeld is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong" en 2) dat "er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat". Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de vaststelling in de bestreden beslissing dat "niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon", zodat het recht op verblijf aan de verzoeker wordt geweigerd, te schragen. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat hij, daargelaten de vraag of de referentiepersoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten laste valt van de Belgische staat, geen belang heeft bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 E.V.R.M. Voormeld artikel stelt dat :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ' ipso jure ' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind.

Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale"

[EHRM, W.,B. en R. tegen Ver. Kon., p. 27; EHRM, zaak Olsson, 24 maart 1988, Serie A, vol. 130, p. 29; EHRM, zaak Eriksson, 29 juni 1989, Serie A, vol. 156, p. 19].

In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8.

De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt verzoeker een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft het recht zich bij zijn moeder en stiefvader in België te vestigen.

Dat verzoeker meerderjarig is doet geen afbreuk aan het feit dat hij zich bij zijn moeder en stiefvader in België wenst te vestigen en als zodanig beroep kan doen op art. 8 E.V.R.M."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij stelt een gezinsleven te vormen met zijn moeder en stiefvader.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Hierbij kan verwezen worden naar de vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het arrest Samsonnikov v. Estonia waarin het Hof op algemene wijze bevestigde dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81).

Daar verzoeker niet betwist dat hij sedert augustus 2015 tewerkgesteld is, toont hij prima facie niet aan afhankelijk te zijn van zijn moeder en stiefvader. Daarnaast brengt hij geen bewijzen bij die op enige andere vorm van afhankelijkheid kunnen aantonen.

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zijn stiefvader de Nederlandse nationaliteit heeft en over een verblijfsrecht beschikt.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het derde middel is ongegrond."

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoeker betoogt dat hij het recht heeft om zich bij zijn moeder en stiefvader te vestigen. Er wordt evenwel op gewezen dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de

binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts wordt er op gewezen dat de verzoeker geboren is in 1986 en dus meerderjarig is en dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoeker niet aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn en dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon*”, wat door de verzoeker niet weerlegd werd. De verzoeker betwist niet dat hij sedert 18 augustus 2015 regelmatig aan het werk is via interim, zodat in de bestreden beslissing niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd overwogen dat hij sinds dan “*tewerkgesteld is en een inkomen verwerft, en dus sedertdien niet onvermogen is*”. Voorts toont de verzoeker geen andere – niet-financiële – bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn ouders en blijken dergelijke elementen evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Alleen al om deze reden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden vraagt. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpt de verzoeker evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn moeder en stiefvader in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de

wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de familiale band tussen de verzoeker en zijn ouders. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn ouders en zijn familieleden met hen verder te onderhouden. Ten slotte belet niets de ouders om de verzoeker te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in zijn land van herkomst te bezoeken. De verzoeker toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en familieleden verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De omstandigheid dat er geen *“sprake (is) van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn”* en dat er evenmin *“sprake (is) van wanordelijkheden en strafbare feiten”* of dat de verzoeker geen *“gevaar (vormt) voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”*, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel, dat uitsluitend gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, laat de verzoeker het volgende gelden:

“Het bevel het grondgebied te verlaten is een gevolg van de beslissing die werd genomen op 10.06.2016.

Zonder voormelde beslissing zou er geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt zijn.

Beide beslissingen zijn onmiskenbaar met elkaar verbonden en kunnen dan ook in één verzoekschrift worden aangevochten.

Bij een vernietiging van de beslissing dd. 10.06.2016 dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

2.4.2. Nu uit het voorgaande is gebleken dat er geen gegronde middelen werden aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoeker niet dienstig aan dat bij een vernietiging van de weigeringsbeslissing ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN